

LEA WINTEROVÁ

TALIANSKO, LÁSKA (A)MORE

Jedno horúce leto
s tajomstvom, ktoré
spojí dva protiklady.

**Taliansko,
láska (a)more**

Text © Lea Winterová, 2025

Jacket design and cover illustration © Noémi Ráczová, 2025

Vydalo vydavateľstvo Verbarium s. r. o., pod značkou Cappuccino,
Bratislava, 2025

www.verbarium.sk

Zodpovedná redaktorka: Ildikó Jančo Mészáros

Jazyková redaktorka: Natália Hattalová

Grafická úprava: Kinga Václavová

Tlač: Central Dabasi Nyomda Zrt.

ISBN: 978-80-8219-158-8

Lea Winterová

Taliansko, láska (a)more

cappuccino

*„Dvojkilometrová cesta vás nezavedie
ďaleko. Ale dvojkilometrová odletová
dráha vás vezme kamkoľvek na svete.“*

1.

Lietadlo sa vnorí do nadýchaného oblaku ako do cukrovej vaty. Zostúpi nižšie a biele chumáče naokolo sa rozplynú. Vyzriem cez oválne okienko. Blížime sa k letisku Gino Lisa vo Foggii. Únavu z letu vystrieda vzrušenie. Hoci necestujem na typickú dovolenku, teším sa, že uvidím známe tváre a miesta, ktoré som ako dieťa milovala.

Rozsvieti sa červená kontrolka – cestujúci si musia zapnúť bezpečnostné pásy. Z reproduktora zaznie chrapľavý hlas kapitána. Sme v severnej Apúlii a čoskoro budeme pristávať.

Odrazu prudko zakrúžime a klesneme o niekoľko metrov. Žalúdok mi vystrelí až do hrdla. Tuho prižmúrim oči a z celej sily zovriem opierku na ruku.

„Ahi!“ sykne od bolesti starší Talian z vedľajšieho sedadla.

„*Mi scusi,*“ ospravedlním sa rýchlo. V panike som si nevšimla, že má na opierke položenú ruku. Dúfam, že som mu nerozmiaždila prsty.

„Bojíte sa lietania?“ spýta sa súcítne, keď zbadá vydesený výraz v mojich očiach.

Poteší ma, že konečne zužitkujem kurzy taliančiny, pretože napriek jeho silnému prízvuku mu bez problémov rozumiem.

„Iba pristávacej fázy,“ priznám sa. Lektorka by bola hrdá na moju slovnú zásobu, hoci výslovnosť trochu pokrivkáva.

Zem pod nami sa čoraz viac približuje. Snažím sa myslieť na všetko, čo mám pred sebou.

„More, piesok, slnko, Aperol...” recitujem ako mantru vecí, pre ktoré sa mi oplatí absolvovať všetky tie muky z letu.

Pri zmienke o Aperole sa môj spolucestujúci uškrnie. Ktovie, čo si o mne myslí. Určite mu neušlo, ako som si počas letu objednala dve malé fľaše prosecca. A to ani len netuší, že nadránom, ešte pred odletom z Viedne, som stiahla aj pohár šampanského. Potrebovala som si upokojiť nervy. Žiaľ, nič z toho nepomáha. Alkohol by mi zrejme museli pumpovať priamo do žily, aby som si pri pristávaní nepredstavovala katastrofické scenáre.

V temene hlavy mi pulzuje slabá bolesť. Dúfam, že je to len z únavy a nie začínajúca migréna. Mávam ju z času na čas už celé roky a dokáže ma poriadne potrápiť. Pri letiskovej kontrole som zistila, že som si doma zabudla všetky lieky. Obyčajný Ibalgin mi nezaberie. V najbližšej lekární si budem musieť kúpiť aspoň tablety na pálenie záhy, pretože aj tá ma zvykne kváriť.

„Zvyčajne nebyvam až taká hysterická,” vysvetlím starému pánovi na vedľajšom sedadle. „Ale dnes som už jedno pristátie absolvovala. Dvadsať minút sme krúžili nad Milánom kvôli nejakej technickej poruche. Mala som strach, že už nikdy viac nepocítim pevnú zem pod nohami.”

„Kam cestujete?” zaujíma sa.

„Do Vieste.”

Spokojne pokýve hlavou. „Prekrásne mestečko.”

„Máte pravdu. Škoda len, že je také komplikované sa tam dostať.”

Najbližšie letisko, kam lieta priamy spoj z Bratislavy, je v Bari. No keď som sa na poslednú chvíľu rozhodla navštíviť maminu kamarátku Annu, už sa mi neušla letenka. Nezostávalo teda nič iné, než letieť do Apúlie s prestupom v Miláne.

„Z Foggie to máte ešte riadny kus cesty. Ale neoľutujete, stojí to za to.“

„Súhlasím,“ pritakám. S našimi sme vo Vieste často trávili letnú dovolenku. Spomeniem si na široké pláže hladké ako sklo, chuť soli na jazyku, keď som sa ponorila do priehľadného mora, a božské *gelato*.

Kolesá lietadla sa dotknú zeme. Ešte chvíľu rolujeme po prístávacej dráhe, potom stroj konečne zastane.

„Grazie,“ poďakujem svojmu spolucestujúcemu. Konverzácia s ním ma rozptýlila a takmer som zabudla na svoj strach.

„Užite si pobyt,“ zaželá mi srdečne a postaví sa.

„Kiežby,“ vzdychnem si pri pohľade na tašku s notebookom a tabletom.

Počkám, až sa väčšina cestujúcich vyhrnie von. Potom vstanem a vytiahnem príručný kufor z odkladacieho priestoru nad hlavou.

V priletovej hale si zapnem mobil. Okamžite v ňom naskočí správa od mamy. Zrejme si robí starosti, či som v poriadku dorazila. Keď si ju otvorím, v duchu zastonám, pretože obsahuje len záplavu obrázkov, na ktoré teraz nemám čas ani chuť.

Odložím telefón a rozhliadnem sa okolo seba. Letisko Gino Lisa je malé, no pomerne frekventované. Hemží sa ľuďmi, panuje tu čulý ruch.

Z Foggie do Vieste to autom trvá približne hodinu a pol. Môj odvoz by ma už mal čakať.

Pohľadom prebehnem po hale a pátram po Eliovi. Skontrolujem hodiny na elektronickej tabuli. Dorazila som presne načas, no Elio nikdy nepatril medzi najdochvilnejších. Možno počítal s meškaním.

Vtom zbadám plavovlasého opáleného chalana v obtiahnutom tričku, ako sa ležérne opiera o stĺp a v rukách zviaza tabuľku ako profesionálny šofér čakajúci na klienta. Akurát namiesto mena je na nej moja fotka – a nie hocijaká. Pochádza z rodinnej dovolenky, keď nás fotografoval jeho otec. Zachytil na nej môj široký úsmev s ohavným kovovým strojčekom na zuby. Celé dni sme trávili na pláži, pokožku som mala červenú ako rak. Bola som zbláznená do upírskej ságy Stmievanie. Keď si herečka, ktorá hrala Bellu, dala ostríhať vlasy na ježka, urobila som to isté, takže na fotke vidieť môj kratučký blond účes. Pripadala som si strašne cool. Fotografie však neklamú. S odstupom času si uvedomujem, že som pripomínala nutriu s tvárou posiatou akné. Ľudia prechádzajúci okolo si s úšľabkom obzerajú obrázok.

Vrhnem na Elia pohľad, ktorý mu sľubuje kruté mučenie, ak sa mi dostane pod ruky. Koľkokrát mi už vyviedol podobný kanadský žartík? Raz do môjho kufra tajne vopchal kamene. Naši sa potom na letisku nestáčili čudovať, keď váha naznačovala, že pašujem v batôžine slonie mláďa.

Hnev mi však dlho nevydrží, pretože sa ku mne rozbehne. Chytí ma do náručia a zdvihne zo zeme.

„Emma!“ zavrú sa so mnou.

Do očí sa mi natisnú slzy dojatia. Nevideli sme sa niekoľko rokov. Keď sa naši rozviedli a Eliov otec zomrel, prestali sme k nim chodiť. Potom nás Elio ešte raz navštívil na Vianoce, no inak sme zostali v kontakte

iba prostredníctvom mailu a sociálnych sietí. Napriek tomu si v jeho objatí pripadám, akoby ubehlo len pár týždňov. Pripomenie mi, že v rodine Morettiovcov som bola vždy vítaná.

Elio ma položí späť na zem a odtiahne sa, aby si ma poriadne obzrel. Kým stihnem niečo povedať, spoza stĺpa sa vynorí vysoký mladý muž v džínsových šortkách a voľnej bielej košeli s vyhrnutými rukávmi. Má hustú kučeravú hrivu a plné pery. Mieri k nám s hlavou sklonenou nad displejom mobilu a sústredene pritom vrašťa obočie. Už chápem, ako sa Eliovi podarilo prísť načas – starší brat Marco ho zrejme súril.

„Môžeme ísť,“ povie Elio, keď ho zbadá. Zarazí ma jeho chladný a odmeraný tón. Vari sa tí dvaja pohádali? Pamätám si, že vždy držali spolu. Predpokladala som, že otcova smrť ich ešte viac stmelí, no nevyzerá to tak.

Marco zasunie telefón do zadného vrečka nohavíc. Zdvihne hlavu a otvorí ústa, akoby sa Eliovi chystal niečo povedať. Vtom ma uvidí. Prekvapene zažmurká. Očami tmavými ako horúca čokoláda si ma premeria od hlavy po päty.

Založím si ruky na prsiach a samolúbo sa usmejem. Keď sme boli tínedžeri, vždy si zo mňa uťahoval. Kto vie, či okomentuje, že mám teraz vlasy až po pás a zverák v mojich ústach splnil svoj účel, pretože mám zuby ako z reklamy na dentálnu kliniku.

O sekundu neskôr vystrieda Marcov prekvapený výraz úšklabok. Je tu totiž tá nešťastná fotografia.

„Bál som sa, že ťa po rokoch nespoznám, no vôbec si sa nezmenila,“ posmešne nadvihne kútik úst.

Už sa nečudujem, že Elio je naňho mrzutý. Marco má dar vytočiť ľudí jedinou vetou.

Prevrátim oči. „Aj ty si stále rovnaký. Tvoj humor zostal na úrovni puberty,“ vráťmu to.

Ignoruje moju poznámku. Skôr by nasnežilo v pekle, než by mi zložil kompliment. Je odo mňa iba o dva roky starší, no vždy ma považoval za malú žabu.

„Nevedela som, že s tebou príde aj on,“ obrátim sa na mladšieho z Morettiovcov.

„Potreboval si vo Foggii niečo vybaviť,“ mykne plecami Elio. Položí mi ruku okolo ramien a vedie ma k východu. „Nie si hladná alebo smädná? Kúsok odtiaľto je výborná *trattoria* s domácimi cestovinami.“

„Vďaka, ale od nervozity z lietadla mám ešte stále stiahnutý žalúdok. No dala som si aspoň prosecco.“

„Dokonalá Emma pije alkohol za bieleho dňa?“ nadvihne obočie Marco a ironicky pokrúti hlavou. „Čo by na to povedala teta Anna?“

Chalanov odjakživa rozčuľovalo, že pre ich mamu som bola vzorom a vždy ma im dávala za príklad. Pozrite na Emmu, ako sa dobre učí; na koľko krúžkov chodí; aká je slušná a zdvorilá.

„Že som dospelá a samostatná žena, ktorá si dokáže užívať život,“ pohodím vlasmi a nasadím bezstarostný výraz. V skutočnosti trávim väčšinu času v práci a prelúskavam nudné zmluvy a súdne prípady. No Marcovi to predsa nebudem vešať na nos.

Iba čosi zahundre a predbehne nás.

Keď s Eliom vyjdeme na parkovisko, Marco už netrpezlivo podupkáva pri citrónovožltej fiatke.

„Keby som nevedela, že sa podobá na otca ako vajce vajcu, myslela by som si, že je adoptovaný,“ zašomrem. „Celá vaša rodina je v pohode, len tvoj brat je ako osina v zadku.“

Elio sa nahlas rozosmeje a Marco na nás škaredo zagáni. Očividne som šomrala príliš nahlas.

„Kde máš zvyšnú batožinu?“ zamračí sa, keď otvorí kufr auta.

„Cestujem naľahko,“ postrčím k nemu príručný kufr.

„Výborne, aspoň si ho bez problémov naložíš,“ skonštatuje sucho.

Namiesto toho, aby mi pomohol, nasadne do auta a naštartuje.

Zhlboka sa nadýchnem, hodím batožinu do kufru a ponáhľam sa k dverám, pretože Marco netrpezlivo šliape na plyn. Ešte ani poriadne nezavriem, už vyrážame.

„Ťažko by som našla dokonalejšieho džentlmena,“ zafrflem.

„Nechcel som narušiť tvoju samostatnosť,“ vráti mi moje vlastné slová.

Zívne sa mi a opriem si hlavu o okienko. Bála som sa, že po rokoch budeme ako cudzinci, no vhupli sme do starých koľají. Elio je bezstarostný kamarát, Marco hundoš stratený vo vlastnom svete, ktorý si ma všimne, len ak si chce do mňa rypnúť.

Marco šoféruje, Elio sedí na sedadle spolujazdca. Rozpráva mi o ich mame – tete Anne, ktorá sa na mňa vraj nesmierne teší a pripravila mi moju izbu. Elio má celkom slušnú slovenčinu, hoci občas musí loviť slová alebo si mylí koncovky.

Mama s Annou boli od detstva nerozlučné kamarátky. Chodili spolu na základnú a neskôr i na strednú školu. Dokonca sa dostali aj na rovnakú univerzitu. Jedno leto odcestovali do Talianska, aby oslávili koniec

skúškového obdobia. Teta Anna tam stretla Luigiho, ktorý bol vraj v mladosti veľký fešák. Ja si ho pamätám už len ako veselého plešatého chlapíka s veľkým bruchom, ktorý mal vždy dobrú náladu a miloval skvelé jedlo a víno.

Anna sa vykašľala na vysokú, vydala sa a s Luigim viedli malý rodinný hotel vo Vieste, ktorý prevzali po jeho rodičoch. O pár rokov neskôr sa vydala aj mama. Tete sa narodil Marco a potom otehotneli obe takmer naraz. Medzi mnou a Eliom je iba niekoľkomesačný rozdiel. Anna vždy trvala na tom, aby jej synovia ovládali aj slovenčinu a odmietala s nimi hovoriť po taliansky.

Naše rodiny sa každý rok navštevovali. Raz sme cestovali my k nim, ďalšie leto strávili chalani u nás na Slovensku. No pred desiatimi rokmi, keď som mala šesťnásť, ujo Luigi zomrel na infarkt a naši sa práve rozvádzali. Návštevy ustali a Elio s Marcom sa museli obracať a pomáhať s prevádzkou hotela.

S Eliom si často píšeme a Annu občas zazriem na jeho instagramových fotkách. No Marco sa objektívu zaryto vyhýba.

Kútikom oka mrknem do spätného zrkadielka a nenápadne si ho obzriem. Ako pubertiak býval chudý a šlachovitý, pretože hrával futbal. A nemyslím tým len kopanie do lopty s kamošmi na trávniku pred domom. Bol nesmierne talentovaný a nejaký významný taliansky klub, ktorého meno som dávno zabudla, mu ponúkol zmluvu. Elio sa tiež venoval futbalu, no nikdy to nedotiahol tak ďaleko ako jeho starší brat a napokon s tým úplne prestal.

Marco mal dokonca hrať v národnej reprezentácii. No potom išlo všetko dolu vodou.

Krátko po Luigiho smrti sa vážne zranil a s profesionálnym hraním bol koniec. Nikdy toho veľa nenahovoril, no po úraze sa ešte viac uzavrel do seba. Tak to aspoň vravela teta Anna mame, keď spolu v tom čase telefonovali.

Teraz má Marco široké ramená a pri zaraďovaní rýchlosti sa mu pod ľanovou košeľou napínajú svaly. S chlapcom, ktorého som poznala, ho spája iba zádušný pohľad a trucovito stisnutá sánka.

Pozrie sa do spätného zrkadla a pristihne ma, ako ho pozorujem. Okamžite odvrátim zrak, akoby som robila čosi zakázané.

Elioova spevavá intonácia ma uspáva, klipkajú mi oči. Po celodennom trmácaní som unavená a zadriemem.

Zobudí ma prudké zastavenie auta, škripanie kovu a ostré hlasy.

2.

Ako prvé mi absurdne napadne, že lietadlo havarovalo. Až keď zbadám na križovatke pred nami dve autá s poškriabanými nárazníkmi, s úľavou si uvedomím, že som už dávno na zemi. Šoféri rozhadzujú rukami a hlasno čosi vykrikujú. O niekoľko minút si však podajú ruky, sadnú naspäť za volant a my sa pohneme. Celkom som zabudla, že cestná premávka v Taliansku pripomína biliardový stôl bez pravidiel, no z doškriabaného laku tu nikto veľkú vedu nerobí.

Odhrniem si vlasy zo spoteného čela. Vo fiatke očividne nefunguje klimatizácia. Elio zaujato ťuká do mobilu. Marco šofériuje s lakťom podopretým o stiahnuté okienko. V rádiu je naladená stanica Radio Italia. Práve hrajú akúsi taliansku pesničku. Nerozoznám slová, no má príjemnú letnú melódiu.

Prechádzame cez slnkom zaliate ulice lemované budovami z bledého kameňa, popri námestí s mohutným chrámom. V bočných uličkách sú natiahnuté markízy, ktoré poskytujú tieň návštevníkom trattorií a pasticcerií. Moju pozornosť pritiahnu pestrofarebné dáždniky rozvešané nad chodníkmi. Podľa orientačných tabúl sme v Manfredonii.

Čoskoro vyjdeme za mesto. Zalapám po dychu. Cesta vedie tesne pri okraji útesov, krúti sa ako had a dolu pod nami, kam len oko dovidí, sa rozprestiera azúrové more. Voda sa trbliece ako striebro, hladina je posiatá loďkami. Stiahnem okienko. Okamžite pocítim prievan,

no nedbám. Nastavím tvár a nadýchnem sa slaného vlhkého vzduchu.

Marco sa zamračí, keď v aute začnú poletovať papie-re, ktoré si odložil na zadné sedadlo. Nechá ma však na pokoji a zavrie svoje okno. Vytiahnem telefón, cvaknem zopár záberov a nakrútim krátke video. Všetko pošlem mame. Príde mi ľúto, že tu nie je so mnou. Zamrzí ma tiež, koľko sa toho medzi nami zmenilo, odkedy sme tu boli naposledy ako rodina. Zacnie sa mi po nej – po tej verzii mamy, ktorou bývala kedysi.

Je tu nádherne, napíšem jej. Ako vždy.

Kým po pravej strane cesty sa vo vánku vlní more, naľavo krajina stúpa do kopca, porastená vysokými ihličnatými stromami. Míňame Národný park Gargano.

Urobím si selfie s morom v pozadí a pošlem ju otco-vi.

„Páchateľ sa po rokoch vracia na miesto činu?“ od-píše mi žartom. Zrejme naráža na všetky hlúposti, ktoré som tu s chalanmi povyštrájala.

Vzápätí mi aj on pošle svoju fotku. Je opálenejší, než keď som ho videla naposledy. Jeho vrásky okolo očí a úst sa prehĺbili. V hustej brade sa mu lesknú striebor-né šediny. Sedí na rikši a spokojne sa usmieva. Môj otec, šarmantný dobrodruh a svetobežník. Preto sa s mamou rozviedli. Chcela istotu a stabilitu, otec túžil spoznať všetky zákutia zemegule a neprekážalo mu, že pri tom spí pod holým nebom alebo sa týždeň nesprchuje.

Odložím mobil a so závišťou sledujem ľudí dolu na pláži. Cítim sa špinavá a upotená. Hádam si aj ja už dnes večer zaplávam. S učením začnem hneď zajtra, dá-vam sama sebe čestné slovo.

Elio zaregistruje, že nespím. „Mama písala, že pre nás pripravuje ravioli plnené ricottou a špenátom,“ zvestuje veselo. Ako na zavolanie mi zaškvрка v žalúdku. „Stále ich máš rada? Pamätám si, že boli tvoje obľúbené.“

Marco na neho kútikom oka fľochne, no nepovie nič a ďalej pozorne sleduje cestu.

„Som hladná ako vlk, zjedla by som čokoľvek,“ odpoviem diplomaticky. Plnené ravioli chutili mojej mame, ja som vždy zbožňovala krémové rizoto s morskými plodmi.

Podľa dopravného značenia nás od Vieste delí už len pár kilometrov. Cesta sa odkloní od mora a vedie nás cez kopce pokryté suchými trsmi trávy, na ktorých sa pasie stádo oviec. Cengot ich zvoncov dolieha až k nám. Nikde nevidím nikoho, kto by na ne dával pozor.

„Nepostrácajú sa?“ spýtam sa Elia.

„Ani náhodou. Veď ich stráži vycvičený pes,“ namieri prstom na veľkého fľakatého orecha spiaceho v tieni. „Nepotrebujú žiadneho pasáka.“

Nevdojak vyprsknem. Všimnem si, že aj Marco musí odvrátiť hlavu, aby zakryl úsmev.

„Čo som povedal?“ zamračí sa Elio na brata. „Ten, kto pasie ovce, je predsa pasák, nie?“

„Uhm, hovorí sa mu bača,“ vytisnem zo seba a usilujem sa nevybuchnúť. Radšej nechcem vedieť, čo všetko domotám ja, keď sa snažím komunikovať po taliansky.

Za kopcom opäť zídeme na asfaltku kopírujúcu útes. Vyberieme zákrutu a pred nami sa objaví Vieste. Prekvapí ma, že nezájdeme až do centra k domu Morettiovcov, ale zamierime bližšie k pobrežiu a zaparkujeme pred Albergo Moretti.

Vystúpim a zatienim si oči pred ostrým slnkom. Dvojposchodový rodinný hotel je presne taký, ako si ho pamätám. V oknách a na balkónoch kvitnú pestrofarebné bugenvilly. Vchod zatieňuje pergola obťažkaná popínavými rastlinami. Po bokoch sa tiahne široká veranda, na ktorej stoja biele stoly a stoličky. Hostia si tu zvyknú vychutnávať raňajky, majú odtiaľ krásny výhľad na pobrežie i mesto rozprestierajúce sa na kopci.

Teta Anna nás už musela vyzeráť, pretože okamžite vybehne na ulicu a vystíska ma rovnako ako predtým Elio. Hoci som vyše tisíc kilometrov od Slovenska, v tejto chvíli sa tu cítim viac doma než v našom byte. Ako keď si oblečiete obľúbený kabát, ktorý ste dlho nemali na sebe, a zistíte, že aj po rokoch vám sedí ako uliaty.

„Ani sa mi nechce veriť, ako si vyrástla,“ krúti hlavou. „Len pod' dnu, určite si unavená. Zlož si v izbe veci a oddýchni si.“

„Zostanem v hoteli?“ vyhrknem prekvapene.

„Áno, zlatko. Včera nám v dome prasklo potrubie a celé prízemie zatopilo. Neboj sa, aj tu ti bude pohodlne,“ uisťuje ma.

„Nechcem zaberať izbu pre platiacich hostí,“ zdráham sa.

„S tým si vôbec nelám hlavu. Patríš predsa do rodiny. Ako by to vyzeralo, keby sme sa o teba nepostarali?“

Zrejme to bude kombináciou vyčerpania a hladu, pretože od dojatia ma opäť zaštipú oči. Nepamätám si, kedy naposledy sa o mňa niekto staral.

Elio s Marcom sa vysúkajú z fiatky. Elio klikajúc do mobilu vykročí k hotelu. Otvorím kufor, aby som si vybrala batožinu.

„Elio!“ Teta Anna sa natiahne a plesne mladšiemu synovi po pleci. „Takto som ňa vychovala? Otec by sa hanbil, keby videl, ako necháš ženu mordovať sa s kufrom.“

Hoci má Elio už dvadsaťšesť, sklopí oči ako malý chlapec. Teta Anna je síce Slovenka, ale celkom si osvojila maniere talianskych matiek.

„Prepáč, mami,“ zašomre. Okamžite vytiahne môj kufrík a odnesie ho na recepciu.

„Z izieb číslo tri a sedem sa dnes odhlásili hostia, tak tam môžeš rovno prezliecť posteľ a vymeniť uteráky, kým zajtra neprídu noví návštevníci.“

Nedovolí si protestovať.

„A ty si tiež pohni,“ nenechá Anna na pokoji ani Marca. „Ukáž Emme izbu a všetko jej vysvetli.“

Marco si vzdychne. Zdá sa, že by radšej prezliekal periny, než márnili čas so mnou. Z bratov Morettiovcov mal ku mne vždy bližšie Elio.

Malá zato útulná vstupná hala slúži ako recepcia. Dominuje jej elegantná béžová sedačka s kreslami a na bielej stene sa skvie tmavomodré logo hotela. Na rozdiel od spaľujúcej horúčavy vonku tu panuje príjemný chládok.

Marco zastane pri pulte a zamračí sa. Prehrabne kôpku papierov, akoby niečo hľadal.

„Elio!“ zavolá na brata, ktorý sa vlečie hore po schodoch. „Ty si bol dopoludnia na recepcii. Kam si dal takú veľkú bielu obálku, ktorú som sem položil?“

„Žiadnu som nevidel,“ odsekne Elio.

„Tak kde teda je? Bolo na nej moje meno,“ zachmúri sa Marco.

„Neviem! Povedal som, že som nič také nevidel!“

„Odložila som ti ju do zásuvky,“ vstúpi do toho teta Anna.

„Vidiš?“ vyštekne Elio. „Na rozdiel od niektorých ľudí, ja si nikdy neberiem to, čo patrí niekomu inému.“

Netuším, čo sa medzi tými dvoma stalo, no bratove slová Marca očividne zasiahnu. Namiesto toho, aby mu vynadal, že je drzý, len zvesí plecia. Zo skrinky vyberie kartu a bez slova schytí môj kufor. Teta Anna mi strčí do ruky tanier so syrom *burrata*, olivami a paradajkami. Napriek tomu, že sa mi okamžite zbehnú slinky, začudujem sa:

„A tie skvelé ravioli si teda nedáme?“

„Jasné, že dáme! Toto je len olovrant,“ žmurkne na mňa. Jej láska zásadne prechádza cez žalúdok. Vďaka sa na ňu usmejem.

S tanierom sa ponáhľam za Marcom. Kráča rýchlo, vôbec sa neobťažuje počkať na mňa.

Hotel má tri podlažia. Na prízemí je recepcia, kuchyňa, pracovňa a jedáleň, kde sa podávajú raňajky, keď je vonku nepriaznivé počasie. Na prvom poschodí sú štyri veľké rodinné apartmány, na druhom šesť menších dvoj lôžkových izieb.

Zavedie ma celkom hore. Kolieska môjho kufríka hrkocú na bielych dlaždiciach. Hotel je ladený v tónoch bielej a modrej, no každú izbu Anna zariadila v inom štýle. Marco odomkne posledné dvere a vojdeme dnu.

V strede izby stojí manželská posteľ so snehobielymi perinami a belasou prikrývkou. Oproti nej tróni moderná komoda z bieleho dreva, televízor, vysoká skriňa so zrkadlom na vnútornej strane a nad ňou klimatizačná jednotka. Steny zdobia akvarelové obrázky, ktoré maľovala moja mama počas dovolení. Z izby vedú dvere

do kúpeľne s bielymi a modrými obkladačkami. Nikde nevidieť ani smietku prachu. Teta by sa, pravdepodobne, prepadla od hanby, keby nebolo všetko dokonale čisté a vyleštené.

Zrazu mi docvakne, prečo Elio vavel, že mi prichystali *moju* izbu. V hoteli som občas pomáhala a táto sa mi páčila zo všetkých najviac, pretože tienidlá lúčov pripomínajú morské lastúry.

Marco uloží kufor k posteli a poškriabe sa na zátylku.

„Prepáč, že nemáš izbu s balkónom. No keď doma prasklo potrubie, všetky ostatné už boli rezervované,“ ospravedlní sa. Po sebaistom Marcovi z letiska nezostalo ani stopy. Akoby v ňom Eliova poznámka na recepcii zahasila iskrú.

„To je predsa v poriadku. Som rada, že ste pre mňa vôbec našli miesto, hoci som sa ohlásila na poslednú chvíľu,“ odvetím úprimne.

„Ovládače od telky a klímy sú v nočnom stolíku spolu s heslom na WiFi. Raňajky sa podávajú od siedmej do desiatej. Obedy a večere neponúkame,“ odrecituje, akoby som bola celkom cudzí hosť. Potom jeho pohľad trochu zmäkne. „Keby si chcela, môžeš si niečo pripraviť v kuchyni,“ dodá.

„To nebude treba,“ odmietnem zdvorilo. „Poprosím Elia, aby mi ukázal nejaké dobré trattorie.“

Prikývne a trochu bezradne sa rozhliadne. „Keby si niečo potrebovala...“

„Vďaka, ale nerob si starosti.“ Potľapkám po ruksaku s notebookom a tabletom. „Väčšinu času aj tak budem tráviť učením.“

„Myslel som si, že už si skončila univerzitu,“ loví v pamäti.

„To áno, teraz ma čakajú advokátske skúšky.“

Vyzerá, akoby chcel čosi vysloviť, no napokon len stisne pery. Zvláštne, akí sú s bratom rozdielni. S Eliom sme sa vždy o všetkom rozprávali, brával ma von so svojimi kamarátmi. Pre Marca existoval len futbal, nikdy sa s nami príliš nebavil.

Položí kartu na komodu, vlačne sa usmeje a potichu za sebou zavrie dvere.

Odložím tanier so syrom na nočný stolík. Skopnem z nôh tenisky a oblečená sa zvalím na posteľ. Obľiečky príjemne voňajú. Najradšej by som sa už odtiaľto nepohla a spala aspoň dvadsaťštyri hodín v kuse, no teta Anna je určite zvedavá na novinky. Bolo by nezdvorilé zatvoriť sa tu. Okrem toho, chcela som sa ísť aj okúpať.

Silou vôle sa prinútim vstať. Najem sa, osprchujem, natiahnem plavky a cez ne prehodím ľahké letné šaty. Nestihnem ani upratať tričko a džínsy, ktoré som zhúžvané hodila na zem, keď ktosi zaklope.

„Hotelová služba,“ zaspieva Elio a vklízne dnu. Spozna chrbta vytiahne dve orosené fľaše *Peroni*. Rozosmej sa, pretože presne týmto pivom ma opil, keď som mala pätnásť. Vtedy sme mali v zásobe šesťstošesťdesiat mililitrové fľašky, čo sa značne postaralo o to, aby som na druhý deň mala neuveriteľnú opicu.

Mama o ničom netušila, no vyzerala som natoľko príšerne, až sa preľakla, či nemám úpal.

Štrngneme si. Odpijem si z vychladeného nápoja a slastne privriem oči.

„Chystala si sa na pláž?“ kývne Elio bradou k opaľovaciemu krému a uteráku na posteli.

„Iba na chvíľočku, ak by to nevadilo. Tvoja mama sa určite nevie dočkať, keď sa porozprávame.“

„Neboj sa, teraz má aj tak plné ruky práce. Pri večeri bude dosť času na rozhovor. Idem za kamarátmi, môžem ťa odviezť,“ ponúkne sa Elio.

Posadím sa na posteľ a Elio sa zvalí do bieleho kresla pod oknom.

„Vy ste sa s Marcom kvôli niečomu pohádali?“ napadne mi.

„Nie, prečo?“ zareaguje až príliš nonšalantne.

„Zdalo sa mi, že si naňho nahnevany.“

Elio mykne plecom. „Sama vieš, aký je. Lezie mi na nervy. Má pocit, že teraz je hlavou rodiny a neustále ma diriguje.“ Kým to vraví, nechťom zoškrabuje etiketu z pivovej fľaše a vyhýba sa mi pohľadom. Nezdieľa so mnou celú pravdu, no nemám právo vyzvedať, ak mi to nechce prezradiť.

Z kufra vytiahnem gumené šľapky do vody. Krém a uterák hodím do plátennej tašky, ktorú si prevesím cez rameno. „Ideme?“

Elio vyskočí a nasleduje ma. Keď otvorím dvere, od ľaku ma mykne. Stojí za nimi Marco s jednou rukou vo vzduchu, akoby sa práve chystal zaklopať, v druhej drží balenie minerálok. Od údivu roztvorí oči, keď zaregistruje, že nie som sama. Pohľad mu zaletí ponad moje plece k podlahe, kde sa váľajú džínsy a tričko. Potom si všimne moje mokré vlasy. Presne viem, čo si musí myslieť.

Elio je ako slon v porceláne. Ignoruje Marcove rozpaky. Hádala by som, že ani len netuší, ako brata vyvie-

dol z miery. Vytrhne mu z rúk minerálky a postaví ich k stene. Potom ma chytí za lakeť a potiahne von, sotva stihnem zabuchnúť.

„Beriem Emmu na pláž,“ oznámi bratovi a ponáhľa sa ku schodom skôr, než sa Marco spamätá. „Rýchlo, kým mi nedá ďalšiu robotu,“ sykne na mňa.

Kráčam za ním, no dobrá nálada ma prešla. Nerozumiem tomu. Marco ma ani v najmenšom nezaujíma, no i tak ma škrie, ako teraz v jeho očiach vyzerám. Nie som tu ani hodinu, a už sa domnieva, že som spala s jeho bratom.

Obzriem sa, no už ho na chodbe niet.